1893 — 1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-5740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. No. 107. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 9-го ЧЕРВНЯ (JUNE) 1973 Ч. 107. VOL. LXXX

ЦІЄЇ СУБОТИ І НЕДІЛІ УКРАЇНЦІ НЮ ЙОРКУ І ОКОЛИЦЬ ВІТАТИМУТЬ ПЕРВОІЄРАРХА УКЦ

Ню Йорк. — Як уже інформовано, цієї суботи і неділі, 9 і 10-го червня, українці цієї великої метрополії та її околиць вітатимуть Первоієрарха Помісної Української Католицької Церкви, її Верховного Архиєпископа Кардинала Блаженнішого Йосифа VII. Блаженніший приїжджає до Ню Йорку з Рочестеру літаком повітряної лінії „Америкен Ерлайнс" і о год. 4:55 по полудні його привітають на летовищі Ля Гвардія Ієрархи УКЦ в ЗСА, духовенство та представники організацій. Опісля, о год. 6:30 вечора, Блаженніший в сослуженні Владик і Духовенства відправить Святу Літургію в церкві св. Юра в Ню Йорку. В неділю, 10-го червня, Верховний Архиєпископ у сослуженні Владик та духовенства відслужить Святу Літургію в павільйоні при 161 Гленбрук Ровд у Стемфорді о год. 11-ій перед полуднем. Тієї ж неділі о год. 6:30 вечора відбудеться в Ню Йорку в готелі „Американа" привітальний бенкет на честь Блаженнішого з відповідною програмою. Перед бенкетом Блаженніший матиме зустріч з представниками Українського Конґресового Комітету Америки. Під час побуту Первоієрарха в Ню Йорку Роман Маринович зорганізував спеціяльні радіопередачі: в суботу о год. 9-ій ранку із радіовисильні WHBI на хвилях 105.9 FM із участю ред. Василя Качмара та в неділю, 10-го червня о год. 3:30 по полудні із радіовисильні WGTS на хвилях 91,9 FM з Вашинґтону. У понеділок, 11-го червня, Блаженніший відвідає Йонкерс, у вівторок 12-го червня побуватиме в монастирі Сестер Василіянок в Асторії та в монастирі Отців Василіян у Глен Кові і того ж дня о год. 3-ій по полудні відлетить з міжнародного летовища Кеннеді до Ватикану, закінчуючи цим свою довшу візитацію українських поселень у вільному світі, в яку вибрався ще в лютому цього року поїздкою до Австралії та участю в Міжнародному Євхаристійному Конґресі там же.

Блаженніший Верховний Архиєпископ Йосиф VII

КОРОТКІ ВІСТКИ

П'ятниця, 8 червня 1973

СТРАЙК НА ЛЕТОВИЩАХ КАНАДИ ПОШИРИВСЯ після того, як до страйкуючих механіків у багатьох містах Канади приєдналися тепер ще механіки з летовищ у Вінніпегу, Ріджіні, Саскатуні, Галіфаксі та в Тандер Бей. Страйкуючі механіки, які є робітниками повітряної лінії „Ейр Канада", вимагають підвишки в платні, кращих умов праці тощо. Переговори між страйкуючими робітниками і представниками „Ейр Канада" продовжуються, але немає виглядів на скоре його закінчення.

ВІЙСЬКОВЕ ЛЕТУНСТВО СУСПЕНДУВАЛО трьох летунів, які були прилучилися до судового клопотання, в якому вимагалося засудження ЗСА за бомбардування Камбоджі. Суспендовані летуни, 1-ий ляйтенант Артур Л. Ватсон, кап. Майкел Е. Флаґґер і кап. Джеймс Г. Стрейн, в травні ц. р. підписали звернення до суду, що його вислала член Палати Репрезентантів Елізабет Голцман з Ню Йорку.

В КАМБОДЖІ ПОВСТАНСЬКІ КОМУНІСТИЧНІ ВІДДІЛИ, просуваючися в напрямку столиці Пном Пенг, захопили окружне місто Анґ Снуоль, 15 миль від столиці. Населення рятується втечею в район столиці, постачання якої відбувається водним шляхом.

АВСТРАЛІЙСЬКИЙ ЛЕЙБОРИСТСЬКИЙ УРЯД звернувся до ЗСА з вимогою перевести ревізію договору з 1963 року про американську базу на території Австралії. Інформацію про це подав прем'єр міністер Г. Вітлам на пресовій конференції у Ню Делі у відповідь на запит про те, як Австралія оцінює присутність ЗСА на просторах Індійського океану. В цій справі почалася вже дискусія між урядами Австралії та ЗСА.

В ШВЕЦІЇ АПРОБОВАНО НОВУ КОНСТИТУЦІЮ, на основі якої скасовано рештки королівських прав, знижено вік управнених до голосування до 18 років життя та заґарантовано право громадян на демонстрації. Нова конституція увійде в життя з датою 1 січня 1975 р. на місце конституції з 1809 року. Згідно з новою конституцією король вважається „головою держави", але особу, яка має виконувати функції прем'єра, покликає не король, а спікер однопалатного парляменту, який відтак затверджує склад кабінету. Статті конституції, що стосуються монархії і короля, входять в життя автоматично щойно зі смертю теперішнього короля Ґустава УІ, якому якраз минуло 90 років життя.

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ, ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ТА БЕЛЬГІЯ погодилися закупити для своїх збройних сил ракети „земля-повітря" типу Ленс в З'єднаних Стейтах Америки. Це рішення запало на нараді міністрів оборони 10 держав - членів НАТО. Згадані ракети можуть бути озброєні атомовими зарядами. Італія вже раніше погодилася перейти на озброєння ракетами цього типу.

В ІТАЛІЇ РОЗПОЧАЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ християнсько - демократичної партії, яка рахується найбільшою і одночасно найбільш роз'єднаною італійською політичною партією. Конференція має за завдання забезпечити внутрішньопартійну єдність, що може статися при передумові, що партія рішиться на прийняття програми лівого напрямку.

ІЗРАЇЛЬ РОЗПОЧАВ ІНТЕНСИВНУ КАМПАНІЮ В ЗСА, щоб не допустити до продажу бомбардувальних літаків для Савдівської Арабії. Американський Уряд запляновував продаж Савдівській Арабії 25 до 30 бомбардувальників типу Ф-4 Фантом. Державний департамент повідомив, що в інтересі ЗСА є продаж військових літаків не тільки Савдівській Арабії, але Іранові та Кувайтові.

В ПРАЗІ ПОЧАЛАСЯ XXУІІ СЕСІЯ Ради Економічної Взаємодопомоги (Комекон) держав Варшавського пакту. В нарадах бере участь також делеґація Куби під проводом заступника прем'єр міністра К. Родриґеза та делеґація Югославії.

През. Ніксон найменував Кларенса М. Келлі на директора Еф-Бі-Ай

Вашинґтон. — Після 6-тижневих пошуків за відповідним кандидатом, президент Ніксон найменував нового директора Еф-Бі-Ай. Ним є теперішній шеф поліції міста Кензас Ситі в стейті Міссурі, Кларенс М. Келлі. Келлі став шефом поліції цього міста у 1961 році, а перед тим понад 20 років був на службі Еф-Бі-Ай. Якщо К. Келлі буде затверджений Сенатом, то він стане другим з черги постійним директором Еф-Бі-Ай. Першим був Джей. Едґар Гувер. Після його смерти, президент Ніксон був найменував на цей пост Л. Патріка Ґрея, але Ґрей відкликав свою кандидатуру через сильний політичний натиск на нього, зв'язаний з Вотерґейтською аферою. Тоді тимчасовим директором був назначений Вілльям Д. Ракелсгавс, який дав був свою згоду виконувати обов'язки директора тільки до часу, коли Президент підшукає іншого кандидата на цей пост. Сподіваються, що Сенат затвердить Кларенса М. Келлі та що не буде серйозних протестів із сторони членів Еф-Бі-Ай, які, правдоподібно, воліли б, щоб новим директором був хтось із активних службовиків цієї установи.

Астронавтам на „Скайлеб"-і повелось розкрити „соняшне крило"

Гюстон, Тексас. — Під час „проходу в космосі" 7-го червня, два астронавти із „Скайлеб"- у розкрили „соняшне крило", яке від запуску у космос цієї велетенської ляборatorії було затиснене до поверхні „Скайлеб"- у кусником металу. Направа „соняшного крила", яке перетворює проміння сонця на електрику, повинна до великої міри розв'язати проблему з браком електричної енерґії й дати можливість астронавтам виконати майже всі запляновані експерименти. Працюючи 270 миль над поверхнею землі, астронавти Чарльз Конрад і Джозеф Кервін, за допомогою спеціяльних ножиць, прикріплених до складаного дрючка, відтяли кусник алюмінію, який затискав „крило" до поверхні „Скайлеб"- у, і розкрили його. Через дуже низьку температуру деякі частини „крила" були замерзли й не можна було його відразу цілком розкрити. Але надіються, що з допомогою соняшного тепла вже в п'ятницю, 8-го червня, це „соняшне крило" буде функціонувати зовсім задовільно, збільшаючи запас електрики на „Скайлеб"- і у два рази. Проблема із браком електрики виникла відразу після запуску „Скайлеб-у 14 травня ц. р., коли одно „соняшне крило" цілком відірвалося, а друге не розкрилося. Коли перша залога астронавтів долетіла до „Скайлеб"-у 26-го травня, то старалася розкрити його, але без успіху. Брак електрики був збільшений також тим, що три з 18-ох батерій, які мають перебирати на себе функції „соняшних крил", коли ці „крила" з будь-яких причин не можуть діяти, також були перестали діяти. З розкриттям „соняшного крила" проблема з електричною енерґією є розв'язана й місія першої залоги астронавтів буде тривати запляновaних 28 днів. Також будуть виконані майже всі заплянoвані експерименти. Сподіваються, що тепер успішно відбудуться полети на „Скайлеб' 'двох інших залог, які мають пробути на цій ляборатoрії по 56 днів.

Ню Йорк плянує святкування 200-річчя Американської Революції

Ню Йорк (В.Т.). — В четвер, 7-го червня, в одній із заль історичного будинку „Федерал Голл" на Волл Стріт, відбулася пресова конференція для представників закордонної та місцевої чужомовної преси в справі відзначення в місті Ню Йорку 200-річчя Американської Революції. Конференція була скликана організацією „Ню Йорк Сити Байсентенніял Корпорейшен", яка є координаційним органом для відзначення цієї річниці. Метою конференції було накреслити пляни цієї організації щодо участи закордонних туристів і місцевих етнічних груп у цих ювілейних святкуваннях. Від української громади в конференції брали участь: Володимир Бакад, президент Українського Крайового Комітету для Відзначення 200-річчя Американської Революції, головою якого є проф. Тарас Шмаґала; п-і Розалія Полчій, представник Об'єднаного Комітету Українських Організацій Великого Ню Йорку; та ред. Василь Тершаковець від „Свободи". Конференцію проводив д-р Роналд Л. Ґудро, екзекутивний віцепрезидент „Ню Йорк Сити Байсентенніял Корпорейшен". Він коротко пояснив завдання цієї організації: (1) заохочувати до участи у святкуваннях, які триватимуть від квітня 1975-го до листопада 1976-го років, якнайбільше організацій та людей; (2) схвалювати пропозиції та проєкти, які мають загальноміське значення; (3) як тільки можливо, допомагати окремим групам у здобутті потрібних фондів. Щодо участи місцевих національних груп, д-р Ґудро сказав, що протягом цілого часу святкувань туристи й мешканці Ню Йорку матимуть змогу відвідувати музеї, крамниці та мистецькі виставки окремих національностей, а крім того, цілий місяць червень 1976-го року буде проголошений „Інтернаціональним фестивальним місяцем". Ще не відомо, де мали б відбуватися мистецькі програми окремих національних груп, подібні до тих, що відбувалися на Світовій виставці в Ню Йорку 1964-го року. В цій справі невдовзі буде скликана спеціяльна конференція представників національних груп, на якій будуть подані точніші інформації про „Інтернаціональний фестивальний місяць". У зв'язку з цим, представник від лотиської групи подав пропозицію, щоб протягом того „Інтернаціонального місяця", американські радіовисильні, які передають програми до Східньої Европи та Совєтського Союзу, передали описи святкувань, а особливо, щоб передали різними мовами Декларацію Неза-

(Закінчення на стор. 4-ій)

МАЄ ТІЛЬКИ ДЕСЯТЬ РОКІВ, АЛЕ ВЖЕ ДІСТАВ ВІДЗНАЧЕННЯ

Ірвінґтон. — Місцевий тижневик „Гералд" з 31-го травня інформує, що 25 студентів місцевих шкіл одержали стейтові відзначення і нагороди і між п'яти студентами, які одержали перші нагороди, є 10-літній Данило Домарацький, син керівника друкарні „Свободи" Анатоля та пані Марії Домарацьких. Данило є учнем 5 кляси місцевої початкової школи. Данило, як і його батьки та брат Богдан, тепер на останньому році технологічного Інституту Стівенса в Гобокен, і сестра 13-літня Ліда, є членами УНСоюзу у 25-му Відділі.

Канцлер Західньої Німеччини Віллі Брандт відбуває державні відвідини в Ізраїлі

Єрусалим. — На шляху розвитку німецько-ізраїльських взаємин відвідини Ізраїля західньонімецьким канцлером В. Брандтом становлять особливу і важливу у своїх наслідках для Близького Сходу подію. Йдеться тут, з одного боку, про історичний вже німецько-жидівський антаґонізм, зумовлений екстермінаційною протижидівською політикою Гітлера, а з другого боку, близькі дотогочасні взаємини між Західньою Німеччиною та арабськими державами, які по сьогодні не можуть погодитися з фактом існування Ізраїля. Беручи до уваги таке тло відвідин В. Брандта, кореспонденти і читачі газет не дивуються, що поруч привітальних промов і військових парад можна було в Тель Авів побачити групи жидівських демонстрантів, які демонстрували під кличем „Ми ніколи не забудемо!" Західньонімецький канцлер зробив усе, щоб злагіднити атмосферу на терені Ізраїлю. Його слова з першої промови на аеропорті в Тель Авів, що „ми не можемо змінити того, що сталося" і що „нагромадження страждань та жаху не може бути усунене із свідомости нашого народу" відразу не тільки надали тон, але й проламали недовір'я господарів. У цьому, безперечно, допоміг у значній мірі й той факт, що сам Брандт належить до тих німців, які від самого початку були в опозиції до Гітлера, що між іншим, зокрема відзначили жидівські чинники. Після прибуття до Тель Авіву і привітальних формальностей, В. Брандт відразу переїхав до Єрусалиму, де його першим офіційним актом було покладення вінка перед пам'ятником жертвам німецького гітлерівського терору. Відвідини Брандта в Ізраїлі триватимуть чотири дні і будуть присвячені зустрічам з керівниками Ізраїля та обговоренню проблем, зв'язаних з затісненням співпраці між Західньою Німеччиною та Ізраїлем. Як відомо, формальні дипломатичні контакти між Західньою Німеччиною та Ізраїлем почалися перед восьми роками, після того як відбулася в Ню Йорку, в 1960 році, зустріч між тодішнім німецьким канцлером Аденауером та ізраїльським прем'єром Бен Ґуріоном. На сучасному етапі обидві держави заінтересовані у поглибленні своїх зв'язків і відвідини Брандта мають створити для цього краще підложжя. В. Брандт зі свого боку формально запросив прем'єра Ізраїлю Ґольду Меїр відвідати при найближчій нагоді Західню Німеччину.

Єгипет вимагає створення окремої палестинської держави

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — Під час дискусії на тему ситуації на Близькому Сході на форумі Ради Безпеки ОН, єгипетський делеґат, міністер закордонних справ Магомет ель-Зайят заявив, що Єгипет вважає необхідним створення на терені Палестини незалежної держави для палестинських арабів, які частинно живуть тепер на терені Ізраїлю, а частинно, як втікачі, в окремих арабських державах, куди вони повтікали з Палестини після перемог Ізраїля у війнах з арабськими державами. Йдеться тут про яких 2,500,000 арабів, які колись в більшості жили на території, на базі якої створено Ізраїль в 1948 р. Тільки частина земель палестинських арабів належить тепер до Йорданської держави. Творення нової палестинської держави, де поселилися б усі полестинські араби, означає далекойдучі територіяльні зміни на Близькому Сході, які захопили б у першій мірі Ізраїль та Йордан і були б, як це відзначив у відповідь єгипетському делеґатові делеґат Ізраїля Йозеф Текоаґ „розчленуванням Йордану", не згадуючи нічого про Ізраїль. Ця пропозиція Єгипту, говорив ізраїльський делеґат, порушувала б резолюцію ОН з 1967 року, якою всі сторони конфлікту на Близькому Сході ґарантували інтеґральність теперішніх держав на цьому просторі, отже непорушність кордонів Йордану та Ізраїля. У гострішій формі питання палестинської держави поставив сирійський делеґат Гайссам Келані, який заявив, що ОН не має ніякого права позбавляти палестинських арабів їхньої території, а „коренем всього лиха стало прогнання палестинських арабів та створення штучної сіоністської держави, підтримуваної імперіялістами, в першій мірі З'єднаними Стейтами... З'єднані Стейти підтримують Ізраїль мілітарно, політично, економічно і дипломатично та заохочують його продовжувати злочини та іґнорувати Об'єднані Нації". У дискусію включилися також представники деяких африканських держав, як Ніґерія та Танзанія, які закликали Ізраїль додержуватися постанов резолюції ОН. Представник Танзанії навіть остерігав інші держави перед допомогою для Ізраїля, мовляв, така допомога тільки скріпляє аґресивну ізраїльську політику.

У совєтсько-японських взаєминах виникли несподівані загострення

Токіо. — Японський уряд одержав з Москви формальне повідомлення, що заплянoвані відвідини СССР японським прем'єром Какуей Танака під кінець серпня цього року не будуть могти відбуватися, бо совєтські лідери не матимуть змоги з ним перевести розмов. Для японського уряду це повідомлення без ніяких ближчих уточнень було повною несподіванкою. В Токіо не можуть собі вияснити фактичної причини такого становища совєтського уряду, який, щоб злагіднити вплив такої відмови, запросив одночасно з відвідинами 10-12 членів японського парляменту. Ця відмова тим дивніша, що між СССР та японськими банками дійшло до погодження щодо фінансування експлуатації совєтських нафтових піль у тюменському районі на Сибірі. Пропонована позичка у висоті одного більйона долярів має бути затверджена японським урядом. Японські політичні кола здогадуються, що йдеться тут про декілька причин одночасно. В першій мірі, СССР не задоволений позитивним розвитком взаємин між Японією та комуністичним Китаєм, яким дуже сприяє теперішній японський уряд. Не меншу вагу прикладають японські коментатори до питання вимоги повороту Японії островів, що їх захопив СССР у висліді другої світової війни. Це питання між іншим, японський прем'єр хотів піднести поновно в Москві. Совєтська преса, інформуючи про відкладення японської візити, не подала ніяких коментарів, але на її сторінках продовжується публікація матеріялів, в яких дуже позитивно оцінюються відносини з Японією та можливості економічної співпраці.

Українська історія й мова зайняли рівнорядне з іншими місце у програмі Гарвардської Літньої Школи

Кембридж, Масс. — У проголошеній Гарвардським Університетом у Бостонських газетах з початком цього місяця програмі Гарвардської Літньої Школи, яка буде відбуватися від 2 липня до 24 серпня ц.р. й охоплюватиме чотири- й вісімсекційні переддипломові (undergraduate) і дипломові (graduate) курси для здобуття кредитів, рівнорядне до історій і мов інших національностей місце зайняли українська історія й українська мова. У програмі 18 курсів з історії відведено місце для двох курсів з історії України, тобто стільки ж, як для курсів з історії ЗСА, чи з історії жидів. Українська історія є єдиною із включених в програму цих викладів із історій усіх слов'янських народів. Вестиме обидва курси д-р Орест Субтельний, один на тему „Новітня українська історія" і другий — конференційний курс на тему „Українська Совєтська Соціялістична Республіка". У програмі курсів із слов'янських мов і літератур три курси будуть присвячені українській мові і літературі, тобто стільки ж, скільки буде курсів російської мови й літератури. Початковий курс української мови вестиме д-р Андрій Горняткевич з Гарвардського Університету, а курс української мови для заавансованих і курс української літератури провадитиме професор Мічиґенського Університету Ася Гумецька, донька відомого українського письменника Сергія Пилипенка, що був зліквідований сталінським режимом в 1930-их роках.

На початку червня ц.р. адміністрація Літньої Школи поінформувала, що на курс історії України зголосилися двадцять й один студент для кредитів і 4 вільних слухачів, на історичний семінар — 3 студентів для кредитів й один вільний слухач, на курс української мови для початкуючих 27 студентів, для заавансованих — 20 студентів і на курс української літератури — 7 студентів. Можливість зголошень ще не закрита. Зголошуватися можна на адресу: Harvard Summer School, Department F.P., 1350 Massachusetts Avenue, Cambridge, Mass. 02138, телефон: (617) 495-2921. Оплата за 1 кредит (per credit unit) 67.50 дол. Оплата за мешкання й удержання в університетському кемпусі 60 дол. тижнево.

Щоб уможливити студентам з околиць Ню Бронсвіку, які записалися на українські курси в Гарвардській Літній Школі, відбуття цих курсів, 33-ій Відділ ООЧСУ з Ню Бронсвіку, Н.Дж. призначив 500 долярів на допомогу для 6 студентів: Розалії Ведмідь, Олі Добуш, Юрка Головінського, Віктора Гатали й І. Корнієнка, як також одного американця Еверета Гарднера. Перших п'ять є членами Українського Студентського Клюбу ім. Г. Сковороди при Ратґерському Університеті й кожен із них одержить 50 дол. В гарвардських українських колах сподіваються, що за прикладом 33-го Відділу ООЧСУ підуть також інші українські товариства й організації у ЗСА, уділюючи стипендії для студентів, які хотіли б узяти участь у курсах Гарвардської Літньої Школи.

Літній семестер УВУ починається 1-го липня

Мюнхен. — За інформаціями канцелярії Українського Вільного Університету (УВУ), цьогорічний літній семестер триватиме від 1-го липня до 31-го серпня. Виклади відбуватимуться на факультетах філософічному та правничому і суспільно-економічних наук. В часі літнього семестру буде влаштований також Високошкільний літній курс українознавства для тих студентів чужих університетів, які не мали змоги засвоїти українознавчих знань у середній школі. Літній курс триватиме три тижні від 1-21 серпня.. Інформації про УВУ та окремі курси подані у світовому довіднику про університети: World of Learning, 1972-73. Заінтересовані курсами повинні звертатися безпосередньо на адресу університету: Ukrainian Free University, 8 Muenchen 80, Laplace Str. 24, Germany.

Югославський посол відвідав Київ

Київ. — За інформаціями РАТАУ, тут побував 1 червня посол Югославії в СССР Милорад Пешич, якого прийняв від імени уряду УССР секретар ЦК КП України В. Ю. Маланчук. На прийомі були присутні завідуючий відділом ЦК України І. А. Пересаденко і начальник протокольного відділу Міністерства закордонних справ УССР В. Циба. Югославський посол був в товаристві генерального консула Югославії в Києві Бранка Андріяшевича. Побут посла Югославії в Києві був у зв'язку з гастролями в Україні Чорногорського національного театру з міста Тітограду. З цієї також нагоди генеральний югославський консул влаштував прийом для представників уряду і партії, працівників преси та співпрацівників інших генеральних консульств в Києві.

ЦК КП України „мобілізує" працівників преси і радіо

Київ. — В рямках заходів щодо поправи ситуації на відтинку сільського господарства тут відбулася 1 червня, як інформує РАТАУ, „зустріч з керівниками органів масової інформації в республіці". Присутні на нараді заслухали інформаційної доповіді кандидата в члени Політбюра ЦК КП України, секретаря ЦК М. Борисенка, який говорив про „роботу партійних комітетів, сільськогосподарських органів, усіх трудівників села по забезпеченню високого врожаю сільськогосподарських культур, підвищенню продуктивности громадського тваринництва, піднесенню ефективности всього сільськогосподарського виробництва, зміцненню економіки господарства". Основне, на чому партійне керівництво клало наголос на цій зустрічі, було питання „мобілізації" працівників органів масової інформації з метою зобов'язати їх почати „мобілізацію трудівників села на безумовне виконання народногосподарських плянів і соціялістичних зобов'язань третього, вирішального року п'ятирічки".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Діяспора перерішила

Цього року жиди в цілому світі відзначають 25-річчя з дня створення національної жидівської держави Ізраїлю. В 1948 році палестинські жиди під проводом Бен Гуріона запроклямували створення Ізраїлю, здійснюючи таким чином ідею Теодора Герцля, з 1896 р.

За минулих 25 років Ізраїль виправдав сподівання не тільки палестинських жидів, але й усієї жидівської діяспори, яка упродовж довгих століть зберегла непорушною віру у віднову власної держави і яка за цю державу повела відверту боротьбу від половини XIX ст. Ізраїль зумів зберегти свою незалежність, не зважаючи на незвичайно складне його геополітичне положення і на спротив арабських держав, які числом свого населення та багатствами у багато разів переважають невелику жидівську державу.

Постання Ізраїлю — незвичайно інтересний приклад створення держави на території, до якої жиди мали тільки історичні претенсії, але яка фактично за довгі століття чужого панування цілком затратила жидівський характер. Щоб створити жидівську державу в Палестині, замало було тільки її проголосити. Туди треба було переселити жидів і треба було Палестину знову зробити жидівською. Цей процес відвоювання втраченої 2,000 років тому території тривав ціле століття, починаючи з половини XIX ст., а вирішальну ролю в цьому процесі відіграла жидівська діяспора, яка дала людський матеріял і матеріяльні засоби. Мало того, можна сказати, що фактично жидівська діяспора створила жидівську національну державу і по сьогодні ця діяспора є преважливим фактором на шляху втримання цієї держави. Це, між іншими, підкреслено недавно на конвенції рабинів в Ню Йорку, на якій жидівські духовні лідери вказували на те, що „діяспора служить для того, щоб забезпечувати повне значення збереження жидівського народу і... тим самим посилити жидівську державу в її основному завданні — забезпечити майбутнього жидівського народу".

Росіяни в Канаді і в ЗСА

Переведений 1971 року перепис населення в Канаді виявив цікаві дані про чисельний стан національних груп у Канаді, зокрема української, російської й польської. Десять років перед тим, 1961 року, за визначенням „матірньої мови", а не національности, в Канаді нараховувано 361 496 українців, 161 720 поляків і 42 903 росіян. За десять років, в 1971 році за національною мовою в Канаді було українців 309 855 осіб, тобто кількість українців зменшилася на 51 641 особу, поляків — 134 780, тобто на 26 940 менше, і росіян — 31 745, тобто 11 158 осіб менше, як в 1961 році. У наведеному зіставленні показові числа для росіян в 1961-1971 роках. В російських джерелах кількість росіян у Канаді визначувано дуже перебільшено — на 120 000. За кількістю етнічного населення українці займали в 1971 році п'яте місце після англійської, французької, німецької й італійської евнічних груп.

З подібним перебільшенням, як була подавана в російських джерелах кількість росіян у Канаді, яких нараховувано у три рази більше, як їх було в дійсності, подається кількість росіян у З'єднаних Стейтах Америки не тільки в російських, але й в американських довідниках. З опублікованих недавно американським журналом „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" статистичних даних для ЗСА виходило б, що в ЗСА живе 2 188 000 росіян, і то навіть в той час, коли в совєтських енциклопедіях встановлюють цю кількість всього на 780 000. Перебільшену цифру росіян у ЗСА подає у своїх зверненнях також Конгрес Російських Американців, встановляючи її на кругло 2 200 000, щоб таким чином збільшити вагу і значення росіян у ЗСА.

Як виходило б із захоплених відзивів на дані, оголошені „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт"-ом у російській пресі з приводу „просперування" росіян у ЗСА, еміграційні російські публіцисти так само збільшують втроє кількість росіян у ЗСА, як їхні колеги збільшували кількість росіян у Канаді. Із звідомлення, надрукованого в „Новому Русському Слові" з 4 червня ц. р., виходило б, що до русских, тобто росіян, названа газета зараховує не тільки „росіян" із „западних областей Россіі", значить українців і білорусів, але навіть „галичан та карпаторосів, які рахують себе такими ж русскими, як корінні росіяни".

Подані редакцією „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт"-у статистичні дані про кількість росіян у ЗСА, при чому не згадано взагалі ні українців, ні білорусів, вимагають докладного з'ясування не лише в українській пресі, але і в англомовній американській. Успіхів, що ними так вихваляється російська еміграційна преса, не можна записувати тільки на рахунок „русских" у ЗСА.

Володимир Янів

ВИРАЗНИК УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВОСТИ

Наша Редакція вже декілька разів інформувала читачів про сковородинські святкування, зорганізовані Українським Вільним Університетом у Европі, що охопили досі чотири країни — Англію, Австрію, Німеччину та Францію; в цих останніх трьох країнах сковородинські вечори були зорганізовані в чужих університетах і для чужої публіки. Вони мали велике значення не тільки для ознайомлення чужинного наукового світу із постаттю нашого визначного філософа, але й інформації про українське життя взагалі, як про це м. ін. свідчить заключне слово ректора УВУ, виголошене у м. Лілі, у Північній Франції, 2 травня ц. р. Наводимо його в цілості у перекладі з французької мови, бо воно дає з одного боку перегляд дотеперішніх святкувань, а з другого — образ Сковороди та його значення на тлі сучасних змагань до міжнародного зближення на підставі духового споріднення народів „вічної Европи".

Український Вільний Університет, який оце презентується вперше у місті Лілі своїми чотирма представниками — завдяки гостинності Керівництва Секцій славістичних студій тутешнього університету, у Франції менше відомий, як, наприклад, у Німеччині. Тимчасом цей Університет, заснований 52 роки тому у Відні і перенесений до Праги, де знаходився у той час центр української еміграції, а згодом внаслідок Другої світової війни (опісля окупації Праги червоною армією) до Мюнхену у Баварії, — цей Університет є найстарішим екзильним університетом. Його професорський склад розкинений тепер по цілому світі, і чимало його професорів знайшло нові пости в різних університетах Федеральної Німеччини, Англії, ЗСА, Канади і навіть Аргентини. Проте, він збирає кожнорічно в часах своїх літніх семестрів і курсів членів свого Професорського Збору і українську молодь з усієї діяспори — в сумі вже тисячі. Його працю визнали компетентні чинники, і в десятиліттях праці признано сотні університетських дипломів для заавансованих. Сотня наукових праць із усіх ділянок українознавства, а також із славістики й совєтології збагатила світові бібліотеки та інститути.

Одне із найважливіших завдань нашого Університету ознайомлювати компетентні наукові та університетські кола з українською творчістю, — насамперед із українськими науковими досягненнями і з нашою філософічною думкою. Це завдання стосується насамперед країн, в яких УВУ має свої Делегатури, отже З'єднаних Стейтів, Канади та Франції.

Ювілейний рік славетного українського філософа, а саме 250-ліття з дня народження Григорія Савича Сковороди, став для нас доброю нагодою, щоб поглибити наші взаємини із французькими та німецькими університетами. Наш сьогоднішній вечір — це восьмий з черги наш виступ після подібного виступу в Інституті Славістичних студій у Парижі під головуванням почесного професора Сорбони П. Паскаля, — після трьох вечорів у Католицькім інституті (тобто університеті) Парижу, після двох наукових сесій у Мюнхені у співдії з тамошніми університетськими семінарами, чи із зразковою доповіддю Архиепископа та Апостольського Пронунція у Багдаді, Жана Рюппа, чи врешті — останньо — після ювілейного вечора у Штуттгартському університеті. 27 наукових доповідей та вступних слів прочитано в сумі при активній участі одинадцяти найбільш кваліфікованих осіб, з участю бл. 700 слухачів. Дальші подібні вечори підготовляються у Відні, Зальцбурзі, Інсбруці, Ерлянгені, Авгсбурзі, може й у Католицькому інституті у Ліоні.

У висліді вечора в Інституті славістичних студій у Парижі підготовляється окрема брошура з усіми доповідями цієї зустрічі. Це була б перша франкомовна книжка про великого українського філософа, що мав вплив на розвиток всієї східньоевропейської філософії, — включно із російською філософією, — а одночасно залишився сливе невідомим на Заході, — подробиця, яка в однаковій мірі виясніює наші всі зусилля, але й нашу вдячність для тих середовищ і тих особистостей, які виявили доброзичливе зрозуміння для нас і успішно допомагають нам вив'язатися з наших моральних зобов'язань у віднесенні для безсумнівного Майстра, що позначив на цілі століття духове життя своїх земляків.

Для одного з найкращих сучасних українських публіцистів — для недавно померлого д-ра Миколи Шлемкевича — серед українців є окремий тип „сковородинської людини", і цей вислів став у нашій науці навіть певним окресленим поняттям. Незаперечно можна б в цьому факті добачати незвичайний вплив Сковородиного вчення і його поширення серед української спільноти, але можна й — навпаки — виходячи із тієї констатації, твердити, що це Сковорода був виявом української духовости.

Вийшовши з надрів народу, зформований в самому центрі української науки XVIII ст. — у славетній Києво - Могилянській Академії, як це нам виразно змалював один із доповідачів, викладач УВУ д-р А. Жуковський, Сковорода став просто „українським національним типом", як його назвав мій визначний та шановний попередник на посту ректора УВУ, проф. Іван Мірчук, сам також філософ і український культуролог, що протиставив Сковороду іншому такому „національному типові" — Л. Толстому, як репрезентантові московської духовости. А оце сьогодні другий доповідач нашого вечора, професор УВУ, д-р О. Кульчицький представив Сковороду, як вислів української етнопсихіки. І справді, для іншого українського етнопсихолога, Якима Яреми, Сковорода це просто втілення українського народу. Дозволю собі процитувати: „В ньому (тобто у Сковороді) відбивається в найголовніших рисах і сам український нарід, бо й він, як Сковорода, назверх злидар, без жадоби до земних дібр, прив'язаний у своїй покорі до життьових злиднів та своєї ролі нижчого в театрі життя, — без вищих у своєму серці претенсій мати силу й значення у світі, відданий більше внутрішнім переживанням, ніж діяльності назовні, з думкою, спрямованою на ідеал моральної краси й щастя у світі вічности; естет і співак у своїх терпіннях, і при цьому строгий суддя, непримиренний ворог і вічний революціонер проти сил лихої зовнішньої дійсности. Таким був Сковорода й український нарід довгі віки".

Стільки Сковорода, і ми могли б з ним говорити про „узовнішнення" (екстеріоризацію) української духовости у постаті Сковороди, і нам треба б ще хіба із Мірчуком відзначити, що сам Сковорода ідентифікувався просто із українським народом... Мірчук констатував, що Сковорода був „тип філософа-учителя, який не обмежує свого навчання тільки до певних предметів, до певного числа учнів, що стало користуються з його надхненного слова; він не потребує окремого помешкання, бо місцем його діяльности є вулиця, грецька „агора", ціле місто, ціла батьківщина, а його слухачами не вибрані одиниці, а ціле суспільство; він проголошує свої ідеї всюди, кожному, хто має охоту його слухати". І декілька рядків далі Мірчук додає: „Він був учителем свого народу, для котрого полем діяльности були празники, базари, торги, цвинтарі, шляхи Лівобережної та Слобідської України, — учителем, який слухачів не шукав у навчальних закладах, колегіюмах, а слово правди ніс у рівній мірі до мужицьких хат і до поміщицьких палат..."

Всі ті цитати живо ставлять нам перед очі, що Сковорода, вийшовши із народу, завжди лишався в лоні свого народу, із своїм народом і ніколи не переставав працювати для свого народу.

І в цьому виясненця тієї рідкої ідентифікації конкретної одиниці із цілим народом. А втім, ці факти виясніюють це рідке явище, що наш філософ залишається

(Закінчення на стор. 4-ій)

Юрій Стефаник

НАША ЦЕНТРАЛЬНА ПРОБЛЕМА

Перед нами багато проблем не тільки внутрішнього порядку, на першому місці справа постійного маління наших рядів, дякуючи милосердній пані в чорному, що забирає нас у потойбічний світ, маління наших читацьких кіл з тої самої причини, а в дальшому наслідком невеликого припливу нових людських резерв. Я щиро надіюся, що ці, як і інші не порушені мною проблеми виникнуть автоматично так у деяких наших доповідях, як і дискусіях, що слідуватимуть по них, головно під час наших Загальних Зборів.

Тому я, у моїх початкових увагах, обмежуся справою, яка мені здається найважливішою. У місячнику „Сучасність" за місяць людий цього року один з кращих наших публіцистів на еміграції, Мирослав Прокоп, назвав сьогоднішню ситуацію в Україні „межовою". Проте, я думаю, що ситуація там не межова, вона в найвищій мірі критична.

В цю хвилину до нас, у цю мирну залю, вдираються крижані сибірські вітри, з далекої України долітають стогони найкращих синів нашої землі, тріщання ламаних костей і ламаних душ, одне слово, грюкіт страшної розправи з нашим народом, єдиний злочин якого в тому, що він хоче жити. У 50-річчя большевицької революції в Україні відбувається страхітливий відьомський шабаш поліційної сваволі, арешти українських патріотів, гонитва і переслідування тих, які не вагалися стати в обороні своєї національної чести. Ми знаємо, що українську мову цілком викинуто з державного апарату т. зв. Української РСР, майже цілком зліквідовано в т. зв. українських університетах, що її цілком усунено з багатьох наших шкіл нижчого типу, зокрема технічних, і дитячих садків. Отак, не зважаючи на друкування постійно маліючої кількости книжок, журналів і газет українською мовою, нормальному розвиткові української мови й культури постійно підрізується її природну базу.

Да речі, українська культура на рідній землі нагадує птаха, що стоїть на гілці ніби готовий летіти, проте йому постійно і вперто, всякими диявольськими засобами підтинають крила, чекаючи, що одного дня він упаде на землю мертвим, бездиханним трупом. Увесь цей страхітливий натиск, всю цю екстермінаційну політику, що стосується не тільки українського народу, але й білорусів, балтійських народів, жидів і т. д., кремлівська мафія веде в імені ніби зближення народів, насправді з метою тотальної русифікації народів, їх повного знищення. Те, що сьогодні діється в цій монструальній імперії, це насправді поворот до найстрашніших форм середньовічної інквізиції, тільки що її база поширена, бо переслідують там не тільки за релігійні переконання, але й за приналежність національну. Видовище воістину жахливе, коли подумати, що в Україні українські патріоти зазнають переслідувань, що їх позбавляють волі, над ними знущаються, їх тортурують, їх сім'ї ставлять у наскрізь беззаконне становище, відбираючи їм найбільш примітивні засоби до життя тільки тому, що вони люблять свою рідну мову й культуру, що вони намагаються зберегти спадщину, яку нам усім з любов'ю залишили наші предки.

Під такими тяжкими ударами Україна зіщулилася, як дитя, що його немилосердно б'ють. І котрий раз в історії її, ту Україну, б'ють? Але цим разом б'ють гірше, б'ють дошкульніше, ніж будь-коли в нашій історії, б'ють з метою вбити.

Тут виникає питання: чи українська мова має стати суї ґенеріс латиною, тобто мертвою мовою, проте без того, щоб її вивчали в університетах? Чи мова Шевченка має навіки померти, чи єдина в світі мова, пісня, колективна індивідуальність українського народу має загинути тільки тому, що на цьому настоюють божевільні фанатики в Кремлі, люди для яких не існують ніякі ні людські, ні Божі закони?

∴

Одним з вугольних досягнень людської цивілізації є святість людського життя, святість життя взагалі. Джон Донн є автором погляду, що загин будь - якого ґатунку збіднює життя взагалі. Ми ж знаємо, що в Канаді, як і в цілому світі йде сьогодні боротьба проти кари смерти, яку вважають варварством, негідним цивілізованого світу. І тут нам треба висунути обвинувачення саме проти людства: чи зберігання гикавих журавлів або інших гваринних ґатунків є важливішим завданням, ніж збереження при житті народів, таких, як український, білоруський, естонський, литовський та інші, які Кремль намагається стерти з лиця землі в ім'я „братньої любови"? Правда, любов це велика, проте від неї заносить канібалізмом.

Немає сумніву, що українська діяспора, як і діяспори інших народів на еміграції, мусить не кричати, вона мусить верещати „рятуйте", верещати так, щоб їй легені потріскали. Те, що ми досі зробили в цьому напрямі — анемічне, слабе, недостатнє. Проте, ми мусимо не тільки кричати, ми мусимо викона-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Промова голови Об'єднання Українських Письменників „Слово" в Канаді на з'їзді, що відбувся в днях 1-3 червня ц. р.

З НАШИХ БУДНІВ

Вітаємо Архипастиря

В центрі уваги й зацікавлення моїх добрих сусідів і земляків з Бібрецького повіту, панства Татухів, були відвідини Їх Блаженства Верховного Архиєпископа, Кардинала Йосифа, в Нюйоркській Метрополії. Зокрема дорога землячка, пані Татушиха, яка взяла особисту участь в посвяченні нового іконостасу в церкві св. Івана Христителя в Нюарку, з великим зворушенням згадувала цю величаву церемонію: як дітоньки сипали квіти під ноги Блаженнішому, як Владики прекрасно правили, як співав хор янгольськими голосами... І ніяк не могла простити собі того, що проспала телевізійну передачу з цієї урочистости на 4-му каналі!

Пан Татух більше турбувався тим, чи вітання Блаженнішого в Ню Йорку вийде гідно та достойно. Бо то всяко буває в наші часи: або зірветься торнадо чи якась шура-бура, або хористи похрипнуть, або в Комітеті вийде щось не так, як треба...

— За одну річ я спокійний, — говорив, — а то за бенкет у готелі „Амерікана". Коли за се діло взявся голова бизнесменів, пан Пастушенків, то цілий Комітет може безпечно лягати спати — все буде ОКей.

В цьому місці згадалися панові Татухові давні-прадавні часи, ще до другої світової війни, як то Князь Церкви, незабутній Митрополит Андрей Шептицький, робив візитацію Бібрецького деканату і яка то славна парада тоді була! Владику-Митрополита виходили зустрічати не тільки наші, руські, — як тоді казали, — процесії, але й польські та жидівські. А як виїхала бандерія на конях, — сто хлопців, як мальованих, у січових строях, а всі з піками в руках, а на піках синьо-жовті прапорці мають!..

— Тут тобі бандерія не виїде назустріч, — зідхнула пані Татушиха, — бо як орнобілі затрублять — то геть коней пополошать!

— Велл, — сказав пан Татух, — з бандерією є тяжка справа, бо тепер нема вже таких бандуристів, які гасали б на конях. Старі повмирали або пішли на пенсію, молоді змоторизувалися, і стільки сеї козацької слави, що в пісні, „що ми, браття, козацького роду..." От, якби Авраменко тут був — той зразу скочив би на коня, перебраний за кошового отамана! Він — артист, йому-то фук за кого перебиратися: за рабіна, за козака чи за чумака. Але наш маестро заступає тепер українську справу в Єрусалимі, — далеко від Ню Йорку...

— Ой, не кажи та й не говори, — перехристилась пані Татушиха. — На біду багато не треба...

Ікер

Любов Дражевська

НАТАЛЯ ОСАДЧА-ЯНАТА — УКРАЇНСЬКИЙ БОТАНІК

(2)

В роках 1921-26 Наталя Тихонівна працювала в Природничому відділі Інституту Української Наукової Мови при Українській Академії Наук у Києві над словником ботанічної номенклятури. То був період, коли українські науковці могли вільно розвивати українську наукову технічну термінологію. Олександра Янату і Наталю Осадчу-Янату Інститут Української Наукової Мови запросив упорядкувати словник ботанічної номенклятури. Матеріялів для словника було багато, бо від 1910 року в громадський спосіб збирано українські ботанічні терміни. Ще до революції при різних установах у Києві, Харкові й Москві діяли гуртки та комісії, що їх члени (всього коло 150 осіб) виписували з літератури ботанічні терміни та записували серед народу назви рослин. Від 1921 року ці матеріяли були в розпорядженні Української Академії Наук, її Інституту Української Наукової Мови. З маси матеріялів вибрали 66,000 назов рослин.

Олександер Яната незабаром виїхав до Харкова, а Наталя Тихонівна тимчасово лишилась у Києві і очолила працю над словником. В народі різні рослини називають одною назвою, наприклад, на Україні є дванадцять рослин, що мають назву „бабки", а з другого боку ті самі рослини мають у різних місцевостях різні назви, як от „цикорій", „Петрів батіг". Треба було вирішувати, котру саме назву певної рослини визнати за головну і поставити в словнику на перше місце, рекомендуючи її для загального вжитку. Кілька людей під керівництвом Наталі Тихонівни систематизували матеріяли і вибирали назви для певних рослин. Остаточне рішення щодо головної назви мала робити Ботанічна секція Природничого відділу Інституту Української Наукової Мови. То робилося на спеціяльних засіданнях, де доповідала Наталя Тихонівна. Таких засідань відбулося 38, з них Наталя Тихонівна доповідала на 26.

У 1926 році Наталя Тихонівна від перевтоми захворіла, довелось лишити роботу і виїхати до чоловіка до Харкова. „Словник ботанічної термінології" вийшов 1928 р.

Від 1926 року діяльність Наталі Тихонівни була скерована на вивчення диких лікарських рослин України. Допитувалась, які саме рослини вживають у народі для лікування, щоб потім запровадити ці рослини у медицину. До речі, це повернення до природи є загальною тенденцією нашого століття. Минуле, XIX століття відзначилось появою маси синтетичних продуктів, серед них ліків. Від 20-их років нашого століття дедалі більше силиться тенденція повороту до природи, зокрема до лікування природніми методами, зіллям. Відома річ, що славетна пеніциліна — це продукт цвілевого грибка.

У роках 1927-33 Наталя Тихонівна працювала як науковий працівник-ботанік у Харкові в Українському Науково-Дослідчому Інституті Прикладної Ботаніки. Щоліта їздила в наукові експедиції, публікувала статті. В 1933 році її творча робота була перервана: був заарештований її чоловік, професор Олександер Яната. Його вислано на Соловки, а пізніше перевезено на Колиму, де він помер 1938 року. Наталю Тихонівну в зв'язку з арештом чоловіка звільнено з роботи і позбавлено права голосу.

Багато труднощів вона пережила, але знову влаштувалась на роботу. Адже вона була широко знаним фахівцем. Проте, їй не дозволяли захистити дисертації і лише використовували її досвід і вміння працювати.

Знову Наталя Тихонівна брала участь в експедиціях, що їх організували Інститут Експериментальної Медицини, Фармацевтичний та інші в різні райони України. До складу експедиції входило два ботаніки, лікар, іноколи фармацевт або хемік. Підводами їздили з села до села. Це були роки примусової колективізації. Селяни були замучені, недовірливі. Треба було розшукувати баб знахарок, розпитувати їх, яким зіллям вони лікують, де теє зілля росте. А тих знахарок влада переслідувала, і вони ховалися. Ніхто як Наталя Тихонівна не вмів так поговорити із людьми, дізнатися, чи то в якому зіллі треба скупати дитину, щоб не було жовтячки, чи як лікувати старечий ревматизм. Були цікаві зустрічі. На Одещині зустрілась бабця 102 років, жвава і рухлива. Зналась на рослинах, але берегла таємниці, та їх видали бабині родичі, показавши деякі з рослин, що їх уживала знахарка. Місцевий лікар розповів, як ця бабця колись травами вилікувала від бешихи його попередника-лікаря. А то колись бабцю заарештували за „незаконне лікування", але потім пустили з тюрми, бо вона вилікувала якогось начальника.

За тринадцять років Наталя Тихонівна обстежила 158 сіл, дослідила коло 700 рослин, уживаних у народній медицині. Роками обробляла наслідки праці. Уже докладно написала про 450 рослин, ще треба написати про 250. На підставі зібраних матеріялів видала кілька праць українською і англійською мовами. Але монографія з докладним описом усіх досліджених рослин ще чекає на друк.

Праця Осадчої-Янати має велике значення, бо складена на підставі матеріялів, зібраних від людей старшого покоління, що їх уже нема на світі. Молодші ґенерації уже не знаються докладно на рослинах.

Їздивши по Україні з завданням досліджувати лікарські рослини, Наталя Тихонівна одночасно записувала їх народні назви, тим продовжуючи роботу над українською ботанічною термінологією. Нові дані стали важливим додатком до словника 1928 року, бо в ньому було замало українських назов із Лівобережжя та Південної України. Кілька років Наталя Тихонівна опрацьовувала ці дані, вивчала назви рослин іншими слов'янськими мовами і підготувала до друку книжку „Українські народні назви рослин", що подає 810 видів рослин і доповнює словник 1928 року. Видає цю книжку УВАН у ЗСА, а друкує „Свобода".

Наталя Тихонівна приїхала до Америки 1950 року. Спочатку працювала фізично, а в роках 1951-52 мала стипендію для наукової праці і працювала в Ботанічному саду в Бронксі. Від 1956 року пише статті на теми ботаніки для Енциклопедії Ураїнознавства, допомагала редагувати розділ про рослинність України в англомовному виданні Енциклопедії. Від перших днів діяльности УВАН у ЗСА стала її активним членом. На конференціях Академії виголосила десять доповідей.

До арешту в 1933 році чоловіка Наталі Тихонівни, проф. Янати в їхній хаті у Харкові часто зустрічалися українські науковці. У них зупинявся Михайло Грушевський, коли приїздив з Києва, бував Вовк, син славетного антрополога Хведора Вовка, заходив академік Павло Тутковський, вчащали Михайло Ветухів, Олександер Соколовський та багато інших.

Звичайно, про громадську роботу не могло бути мови в роки сталінського терору. Свою громадську вдачу Наталя Тихонівна виявила на еміграції. У 1946 році мене познайомив з нею Михайло Олексійович Ветухів. Я бувала у Наталі Тихонівни в таборі Етлінґені, у Західній Німеччині. Мене вразила бібліотека, яку вона зорганізувала в таборі: зібрала 4 000 книжок. Наталя Тихонівна брала участь у з'їздах українських науковців, була активною в Організації Українського Жіноцтва, зокрема була головою обласного відділу цієї організації на Вюртембурґ.

В 1950 році я зустрічала Наталю Тихонівну на залізничній станції в Ню Йорку, коли вона приїхала з Німеччини, спершу пароплавом з Бременгавену до Бостону, а тоді залізницею до Ню Йорку. У Наталі Тихонівни, як то кажуть, не було копійки за душею, і через кілька днів вона вже працювала: уночі прибирала бюра за 25 долярів на тиждень. Хоч утомлювалась, а думки все були з рослинами. Незабаром поїхала до Ботанічного саду в Бронксі, познайомилась із науковцями. Пізніше, була щаслива, діставши змогу там працювати. Одна з її статтей надрукована у журналі, що видає цей Ботанічний сад.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Палата Репрезентантів проголосувала підвищення в мінімальній платні

Вашингтон. — Палата Репрезентантів 6-го червня, голосами 287 проти 130, проголосувала підвищити мінімальну платню до $2.00 на годину на цей рік, і запропонувала, щоб, починаючи від 1-го липня 1974 року, мінімальна платня виносила $2.20 на годину. Близько до 35 мільйонів робітників повинні дістати цю підвишку, якщо цей законопроєкт перейде також через Сенат, а все вказує на те, що він перейде. Законопроєкт також перший раз встановляє мінімальну платню для домашньої прислуги, за винятком тих домашніх робітників, які мешкають у хатах, в яких працюють. Теперішня мінімальна платня для більшости робітників є $1.60 на годину. Проголосування цієї підвишки Палатою було ще однією програною Уряду президента Ніксона, який хотів відкласти підвишку до $2.20 аж до липня 1975 року. Уряд мотивував свою опозицію до законопроєкту, який щойно перейшов через Палату тим, що така підвишка буде мати інфляційні впливи. Тепер близько 47 мільйонів робітників є охоплені різними законами, які визначають мінімальні платні. Законопроєкт, який щойно пройшов через Палату Репрезентантів, додав би до того числа ще 6 мільйонів робітників, між ними деякі категорії федеральних, стейтових та міських робітників, як також велике число домашньої прислуги.

НАТАЛЯ ОСАДЧА-ЯНАТА — УКРАЇНСЬКИЙ БОТАНІК

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Одинадцять років Наталя Тихонівна є головою Ревізійної комісії УВАН у ЗСА, а останні сім років є головою Допомогового Фонду при Академії, що збирає гроші для допомоги потребуючим українським ученим та їх родинам. Разів два на рік бачимо її святково одягнену на добродійних концертах в Академії, коли вона відкриває програму, дякує артистам і розповідає про поточну працю Фонду, що висилає подарунки українським ученим похилого віку в країнах Америки та Західньої Европи.

Кінчаю побажанням Наталі Тихонівни здоров'я та енергії для дальшої наукової та громадської праці, а ще бажаю їй доброї зміни — молодих українських науковців, таких же завзятих і цілеспрямованих, як вона.

(Кінець)

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКИЙ СУД В ГАМБУРҐУ засудив на 12 років ув'язнення кол. провідного ґестапівця Людвика Гана, який очолював Ґестапо і німецьку службу безпеки у Варшаві в роках 1941-1944. Гана обвинувачувано у масовій фізичній ліквідації польського і жидівського населення.

Успіхи нашої молоді

МЕДАЛЯ ДЛЯ ЮРКА ОВЕЧКА

Юрко Овечко

В Америці бувають випадки, що студентів останнього року (12-го) гайскулу приймають одночасно на студії в коледжі чи університеті того предмету, в якому даний студент дуже заавансований. Але такого, звичайно, зовсім не трапляється або трапляється дуже рідко, щоб студент із 11 кляси гайскулу, тобто гайскул-джуньйор студент був прийнятий одночасна на студії в коледжі. До таких рідких випадків належить і випадок із Юрком Овечком: вчителі математики в його гайскулі вже минулої зими, коли Юркові минуло лише 16 років, порекомендували університетові в Ґрилі, Кольорадо, прийняти його на студії альґебри й тригонометрії. Навчаючи с я одночасно в гайскулі й університеті, Юрко закінчив зимовий квартал математики в університеті з найвищою оцінкою „А". З таким же успіхом закінчив він і весняний квартал у тому ж університеті. А на наступний рік, закінчивши таким чином на один рік раніше ввесь курс середньої математики, адміністрація гайскулу посилає Юрка Овечка до університету на курс вищої математики (калькуляції), оплачуючи те навчання зі своїх спеціяльних фондів. До речі, Юрко — єдиний гайскул-студент в університеті того міста.

Надзвичайно зацікавлений науками Юрко в такий спосіб здобуде 22 університетських кредити ще заки закінчить гайскул.

Прогресом і розвитком молодих сил у науці цікавляться різні американські наукові установи, спонзоровані різними корпораціями, влаштовуючи час від часу конкурси з відповідними нагородами. В одному з таких конкурсів узяв участь і Юрко Овечко, написавши 20-сторінкову працю на тему: „Визначення „албідо" землі шляхом аналізи сателітної телеметрії". Працю розглянула всеамериканська крайова організація п. н. „Завтрішні науковці й інженери", нагородивши за неї Юрка спеціяльним відзначенням із медалею як одного серед 15-ти нагороджених на всі десять стейтів Америки (Кольорадо, Аляска, Монтана, Айдаго, Небраска, Н. Дакота, Ореґон, С. Дакота, Вашинґтон, Вайомінґ) тією другою нагородою. Тепер Юрко плянує взяти участь у конкурсі тієї ж програми в наступному році як сеньйор студент гайскулу в іншій ділянці науки.

Юрко, син проф. д-ра Івана й Марії Овечків, член Українського Народного Союзу, крім англійської мови, вільно володіє українською й німецькою, прибувши до Америки двохлітнім у 1958 році.

Н. Н.

Наукова доповідь у Чикаґо

У суботу 10-го березня, 1973 р. відбулася наукова імпреза в Чикаґо. Чикаґівський Комітет Українських Студій в Гарварді та Студентська Громада спонзорували наукову доповідь, д-ра Олександра Барана з Манітобського університету п. н. „Українські козаки та Києво - Могилянська Академія в ХУП столітті".

Заля „Левів" заповнилась студентами, молодими професіоналістами та старшим громадянством, які прийшли послухати відчит, що був вперше прочитаний на панелю п. н. „Значення українських козаків", під час конвенції Американської Історичної Асекурації в Ню Йорку, 1972 року. Ця доповідь відкрила серію інтелектуальних вечорів, які Чикаґівський Комітет Українських Студій в Гарварді спонзоруватиме під час цього року. Прелеґента представив голова Комітету, Юрій Гаєцький, який подав деякі біографічні дані про гостя.

Д-р Баран є професор історії в Манітобському університеті у Вінніпеґу. Він знаний, як історик Закарпаття, церковної історії та історії України з ХУП століття. Д-р Баран — також український католицький священик та капелян українських студентів в університеті. Заразом, він і представник Українського Наукового Центру в Гарварді та науковий співробітник цього Інституту.

Його доповідь відносилася до ролі козаків у творенні і піддержці Київської Академії в ХУП столітті. Українські козаки, протилежно як донські та уральські козаки, тримали все зв'язок з культурними та церковними колами свого народу. Вони підтримували всі конструктивні почини для піднесення рівня науки й освіти в Українській Православній Церкві та серед козацької та міщанської верстви. Гетьман Сагайдачний з цілим Військом Запорізьким вписався в Київське Братство (1613) і підтримував фінансово й морально Братську школу. Сагайдачний допоміг у відновленні української православної ієрархії в 1620 р., бо козацьке військо дало захист Єрусалимському патріярхові Теофанові, який висвятив нового митрополита і єпископів.

У 1632 р. козаки признали митр. Могилу і його нову Академію, яку він створив в західньому стилі, щоб виховати нову духовну і світську інтеліґенцію. Козацька старшина нарівні з українською шляхтою, посилала синів до цієї школи і майже всі козацькі гетьмани та старшина були колишніми учнями академії.

Богдан Хмельницький і наступні гетьмани вживали алюмнів академії на різних постах козацької держави і щедро обдаровували її землями, селами та іншими добрами. Під час „Руїни", коли Київ відійшов до Лівобережжя, гетьман Дорошенко домагався створити нову Академію для Правобережжя, бо високо цінив школу, яка приготовляла кадри нової інтеліґенції та старшин. А за часів Мазепи, Академія змінила свою назву на Мазепо-Могилянську Академію, як признання цьому гетьманові за його добродійства та меценатство.

За цілий час існування, Академія і козацтво тримали тісний зв'язок, який вийшов на користь не тільки їм, але й цілому українському народові.

Після доповіді розгорнулася дискусія між прелеґентом та учасниками.

Юрій Гаєцький

Квартет „Каравана" у Торонті

Торонто. — Яких п'ять років тому українське Торонто гучним аплявзом вітало перший виступ чоловічого вокального квартету „Каравана" з Нюарку, Н. Дж. Після довшої перерви квартет „Каравана" знов загостив до Торонта і виступив 8-го квітня ц. р. в залі Українського Дому при вул. Крісті з вечором легкої пісні та гумору. Квартет, заснований в 1965 р., складається із співаків, що працюють на щоденний хліб в інших ділянках заробітної праці, але мають досить ентузіязму до української легкої пісні та досить наполегливости, щоб у вільні хвилини присвячувати себе цій корисній і потрібній ділянці української музичної культури.

Головний склад квартету звучний і кольоритний, добре збалянсований тембрами та силою і досконало зіспіваний. Музичним керівником від самого початку існування „Каравани" є Богдан Бемко, який крім виконування партії першого тенора сам аранжує більшість виконуваного репертуару. При фортепіяні — Анета Коваль, яка є автором кількох перекладів чужих пісень („Літо" „Осінь", „Каруселя"), а й сама написала слова та скомпонувала музику до одної з найефективніших пісень у програмі „Знов на самоті" в обробці М. Шкварка. У програмі концерту почули ми ще одну оригінальну пісню на слова і музику члена квартету, Михайла Шкварка, „Через Марту". Пісня словами і добре достосованою музикою цікава й небанальна, хоч дехто може вважати її текст мало поетичним.

З іншої оригінальної української легкої музики квартет виконав пісню-романс „Мої ясени" Я. Кривенького, бостон „Туга" сл. М. Форися, муз. Ст. Гуміниловича, в'язанку цікаво зааранжованих Б. Бемком стрілецьких пісень, пісню „Рідна Коломия" Коса Анатольського, „Чужино" Гр. Китастого до слів О. Підсухи в обробці Б. Бемка, темпераментну коломийку „Ой, ду-ду-ду" А. Гнатишина, танґо „Спомин" Євгена Козака і фокстрот „Гарна Олена" І. Недільського на слова Р. Савицького.

Програму вечора урізноманітнювали чотири інтермедії у формі сатиричних монологів Гриця Зазулі на злободенні теми, пера Е. Козака й у виконанні члена місцевого театрального ансамблю „Заграва", Володимира Довганюка. Монологи, виконані у стилі сільського філософа, викликали раз-по-раз зриви спонтанного сміху та оплесків признання і для автора і для виконавця.

Ансамбль привітала і з гумором представила численній авдиторії член „Заграви" п-і Марія Луцька-Левицька. Вечір „Каравани" вніс багато свіжости і розваговоі кольоритности у калейдоскоп імпрез українського Торонта.

(вл)

НАША ЦЕНТРАЛЬНА ПРОБЛЕМА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ти бажання одного з героїчних провідників українського резистансу, Валентина Мороза, і створити в Канаді і в ЗСА український резерват, щоб навіки втримати при житті українську мову і культуру. Коли в ЗСА українці завершили одну з основних будівель такого резервату, український гарвардський центр, то в Канаді ми досі не спромоглися закінчити створення Шевченківської фундації, бодай у тих скромних розмірах, які ми собі накреслили.

Саме в Канаді ми мусимо створити такий резерват не тільки в ім'я українського патріотизму, але й в ім'я людськости і людяности, ми мусимо напружити всі наші духові і фінансові сили й ресурси, ми мусимо просити в цьому допомоги і нашого федерального і наших провінційних урядів. Бо не тільки гикаві журавлі заслуговують на те, щоб їх врятувати.

І саме цю проблему я вважаю центральною проблемою нашого з'їзду.

У Бостоні помер підполк. Армії УНР Василь Гаврилець

У вівторок 8-го травня ц. р. бостонські українці відпровадили до Баунд Бруку, Н. Дж. на український православний цвинтар підполковника Армії УНР, інженера лісництва бл. п. Василя Г. Гаврильця, який після тяжкої недуги помер 4-го травня ц. р. Небіжчик народився 1-го січня 1888 р. в с. Піски Кременчуцького району на Полтавщині в Україні, в родині середньозаможних селян Григорія і Лукії Гаврильців. Покійний служив у російській армії, де в 1914 р. закінчив першу старшинську школу. Приймав активну участь у формуванні перших, українізованих частин Армії УНР і Одеського Гайдамацького Коша. Був він і учасником 1-го З'їзду Українських Військовиків.

На еміграції в 20-х роках взявся ревно за науку у Подєбрадській Господарчій Академії в Чехословаччині, де скінчив Лісничий фалькутет з дипломом інженера Лісництва, бо мріяв прислужитися вільній Україні в майбутньому своїм фахом. Але на Заході не пощастило працювати у тому фаху, він вчителював на Закарпатті. У нього була сердечна любов до молоді як і до України, тому він тоді віддався справі виховання української дітвори, вчителюючи в народних школах Закарпаття.

Прибувши до ЗСА ввесь час, аж до похилих років життя, був членом УНДС і членом Т-ва Прихильників УНРади і, перебуваючи серед українців Бостону придбав собі повагу і приязне відношення до себе всієї української громади і багатьох сусідів-чужинців. У вислові великої любови до української наймолодшої ґенерації Василь Гаврилець заповів із решти його запрацьованих заощаджень віддати 1.000 долярів парафіяльній школі при церкві св. Андрія в Бостоні, як фонд його імени. Цей заповіт зразу ж і виконано після похоронів його у Баунд Бруку. Якщо щонебудь ще залишиться із видатків зв'язаних із похоронами, Покійний велів розподілити між потребуючими допомоги українськими установами, особливо тих, які дбають про молодь і майбутнє України.

У похоронному заведенні в Бостоні прощальні промови виголосили о. протоієрей Мирон Пахолок і представник Т-ва українських інженерів у ЗСА Відділу в Бостоні інж. Станіслав Берегулька. У Церкві-Пам'ятникові після відправ парастасу, що його відслужили о. о. митрат І. Данилевич і протоієрей Мирон Пахолок, прощальну промову виголосив о. митрат І. Данилевич.

У церкві і на цвинтарі співав хор складений з побратимів-учасників визвольних змагань та співаків, учасників похорону, під керівництвом проф. Івана Паливоди.

Над могилою прощався з Покійним, підполк. В. Гаврильцем, голова Крайової Управи Українського Національного Державного Союзу в ЗСА полковник Петро Самойлів, від імени всього членства організації-членом якої був Покійний. Від імени хворого мужа, полковника Панаса Нестеренка (там же присутнього) промовляла його дружина п-і Марія Нестеренко. Заключну прощальну промову від імени Представництва Українського Екзильного Уряду (УН РАДИ) виголосив проф. Іван Паливода.

У трапезній залі при Консисторії, після поминального обіду, промовляли отці духовні, митрат І. Данилевич і протоієрей М. Пахолок, а з опікунів із подякою звернувся до учасників похорону Дмитро Николенко і Михайло Лозинський, який розповів присутнім про несподіваний приступ недуги небіжчика, коли Михайло Лозинський своєчасно нагодився до помешкання підполк. Гаврильця.

Д. Николенко

ВИРАЗНИК УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВОСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

завжди актуальний, завжди „присутній", завжди фасцинуючий для цілих поколінь. Зрештою, саме в тому й джерело цього нашого теперішнього запалу, нашої актуальної наполегливости, щоб розповсюдити й уприступлювати науку визначного Мислителя, — щоб уприступлювати все багатство його думки. Тимчасом та наша наполегливість змішана із певною дозою огірчення, що так боляче важко заповнити прогалини наших попередніх занедбань. І саме на тому тлі можна зрозуміти нашу вдячність для організаторів нинішнього вечора, що я їм складаю щиру подяку в імені УВУ, — насамперед для проф. Люї Алена й для всіх його співробітників, які облегшили нам наше завдання.

Наша вдячність стане ще зрозумілішою, якщо зазначи ще один аспект проблематики. Дослідник у рівній мірі компетентний і об'єктивний, яким є напевно Владика Рюпп (отже не-українець, якого можна б посуджувати за суб'єктивне насвітлювання фактів!) сказав в одній із своїх доповідей, що Києво - Могилянська Академія, яку ми згадували перед хвилиною, була свого роду помостом між Заходом і Сходом. Сковорода, як вірний вихованець тієї Академії, залишився вірним цьому Духові. Останній із доповідачів нинішнього вечора, також викладач УВУ, д-р Кирило Митрович, навіть поставив Сковороду в ширші рамці сучасної йому філософії, отже в рамці тодішньої течії західньої філософської думки. А згадуваний вже проф. Кульчицький в одній із попередніх своїх доповідей, яку читав в Інституті славістичних студій у Парижі, назвав Сковороду „предтечею сучасного персоналізму". А персоналізм це вже чистий вислів европейського духа, — і саме той факт так дуже підкреслює слушність наших претензій, щоб ми стали у кадрі европейської спільноти.

І це саме є завданням наших зустрічей у різних університетах Центральної й Західньої Европи, що ми хочемо замаркувати нашу присутність у духовій Европі, — нашу вірність для великих чеснот та вартостей европейських, наше тверде бажання причинитися до будови тієї оновленої Европи, яка запевнить людству мир у кращому устрої. Наш причинок у імені Европейського Сходу для будови нової Спільноти нас в'яже тісно із усіми, що поділяють наші погляди, — а ці вузли нової дружби нас підбадьорюють і стають джерелом надхнення. Ми радіємо тими вузлами дружби, але не можемо стриматися від вияву нашої вдячности. А дякуючи нашим Милим Господарям, ми почуваємося до обов'язку наприкінці нашого вечора також висловити вдячність і всій авдиторії за виявлене заінтересування нашою імпрезою, — за постійну напружену увагу й за повну підтримку.

Нью Йорк плянує святкування 200-річчя Американської Революції

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

лежности. Це він мотивував тим, що поневолені народи глибоко відчують важливість подій 1776-го року, бо вони також колись були незалежні. Провідник конференції д-р Ґудро також накреслив інші пляни його організації. Наприклад, плянується створити по цілому місті „комунікаційні центри", в яких туристи із закордону могли б набути інформації в їхній рідній мові. Також плянується телефонну інформаційну систему, через яку можна буде дістати інформації про місто та про різні програми й події, зв'язані з відзначенням 200-річчя. Побажаними були б персональні контакти мешканців Нью Йорку з туристами. Розглядається можливість зорганізування системи, за якою туристи могли б побувати в домах нюйоркчан із подібними зацікавленнями. Наприклад, інженер з Італії був би запрошений на візиту до хати нюйоркського інженера. Д-р Ґудро також сказав, що його організація дала згоду на такі проєкти: дальше розбудування South Street Seaport Museum в південній частині Мангеттену, де є зображена історія Нью Йорку, як важливого портового міста; розбудова окремого крила Метрополітального Музею Мистецтва, яке містило б найбільшу колекцію американського мистецтва; остаточне закінчення реставрації історичного містечка Річмондтавн на Стетен Айленді, в якому більшість будинків є з 17-го та 18-го сторіч; закінчення праці над Showboat-ом — плаваючим театром і театральною школою для дітей. На закінчення конференції д-р Гудро пригадав, що останнього року президент Ніксон проголосив запрошення для цілого світу взяти участь у відзначуванні 200-річного ювілею ЗСА. Д-р Гудро виявив віру, що Нью Йорк гідно привітає гостей з усіх кутків кулі земної.

„ГОЛУБІ ОЗЕРА" НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

Тернопіль. — Експедиція до складу якої ввійшли спелеологи Києва, Тернополя і Вільнюса, розкрила таємниці „Голубих озер", розташованих поблизу села Стрілківці, Борщівського району на Тернопільщині. Мова тут про печери, які досі не були відомі і не вивчалися і по лябіринтах яких не ступила нога людини. Дослідники відкрили і нанесли на карту 3,5 кілометрів ходів. Підраховано, як пише „Молодь України" з 31 травня, що довжина печер дорівнює 83.5 кілометрів. Особливий інтерес становить заля незвичайної краси, якій дали назву „Північне сяйво". Її стіни вкриті сяючими кристалами і різнобарвними утвореннями.

Кіссінджер і То знову переговорюють

Париж. — Тут поновно почалися „приватні" розмови між політичним дорадником президента Ніксона Генрі Кіссінджером та членом Політбюра Комуністичної партії Північного В'єтнаму Ле Дук То в справі забезпечення передумов для повного переведення в життя постанов договору про перемир'я у В'єтнамі. Теперішні розмови є практично продовженням розмов з-перед шости днів, які були перервані 26 травня. Як звичайно, ніяких інформацій про зміст розмов ні одна зі сторін не подає і розмови ведуться засекречено. Після прибуття до Парижу Кіссінджер заявив, що мовляв, переговори „відбуваються в дусі співпраці і проґресують" і що „існують задовільні вигляди, що ми з успіхом закінчимо цю серію розмов". Не зважаючи на ці переговори і на зовнішні вияви „приязного наставлення" з обох сторін, у В'єтнамі ще далеко до будь-якого замирення, а в окремих районах продовжуються затяжні бої з чималими втратами для Південного та Північного В'єтнаму. Зокрема сильні бої розвинулися останньо в Центральному В'єтнамі і в районі Меконг Дельти. Коментуючи поновні розмови між Кісінджером та То в Парижі, південнов'єтнамський президент Тіє заявив, що Південний В'єтнам не братиме до уваги ніяких домовлень у Парижі, бо, мовляв, ці домовлення будуть зроблені коштом національного інтересу Південного В'єтнаму.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 10-го ЧЕРВНЯ 1973 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці о год. 2 по пол. в Укр. Амер. Клюбі, 292 Гадсон Аве. Проситься чл. прибути. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

ДЕТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 75 Відд. о год. 1-ій по пол. в УНДомі при вул. Мартин. Проситься чл. вирівняти вкладки. В місяцях липні і серпні зборів не буде. Вкладки можна сплачувати у п. Верещинського Б. кожної п'ятниці від год. 7-9 веч. в УНДомі — С. Леськів, рек. секр.

ЧИКАГО, Ілл. Повідомляється чл. В-ва св. Миколая 106 Відд. що, збирання вкладок під час літніх місяців відбуватися буде як звичайно, кожної неділі від год. 11-1 по пол. в залі Дому Відд. УНС при 841 Н. Вестерн Аве. та полагоджувати інші справи зв'язані з УНС. Під час тижня вкладки можна вплачувати в канцелярії Ліги АУП, 841 N Western Ave. — Chicago, Ill. 60622 в год. 6-7 веч. (за вийнятком свят та субот) або пересилати поштою на цюж адресу. Дивідендові чеки можна відбирати особисто або отримати їх поштою. Проситься на час вплачувати вкладки. — Управа.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!